

VÝPOVĚĎ NEBO VYBLBNUTÍ. JE TU VÁLKA GENERACÍ?

Děje se na jevišti děčínského divadla něco, o čem bychom měli vědět?

První dvě třetiny prvního dne druhé půlky devatenáctého ročníku celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla nakladly před vnímavého pozorovatele nejeden inspirativní otazník. Dá se dokonce říct, že jsme byli svědky pádu jednoho mýtu. O mladých lidech se obvykle traduje, že jejich přístup k životu a světu je lehkovážný a vyznávají jen zábavu. Oproti tomu starší generace bývá považována za nositele moudrosti, životní zkušenosti a zubních protéz. V realitě divadelního jeviště však může být vše jinak.

Dopolední představení „Vnitřní démon“ nabídl generiční výpověď skupiny lidí tak mladých, že jim teče ještě vodka po bradě a pro drogy jim musí k dealerům chodit rodiče. Kdo ale čekal, že v souladu s běžnou představou o mladých zahrnou herci diváky jednoduchou zábavou, musel už po prvních minutách s překvapením konstatovat, že tady něco nehraje. Kromě pravého předního reproduktoru to byl zejména fakt, že mladí na zábavu rezignovali a pokoušeli se divákům divadelními prostředky sdělit, co je na světě trápí. Kam se poděla lehkovážnost? Kde je nezodpovědnost? Touha po bezstarostném žití? Je snad příčinou zralosti souboru fakt, že pochází z lázní? Otazníků je více než teček.

Překvapení chodí, jak známo, po horách ve dvojicích. Druhý šok tak přišel hned v dalším soutěžním představení zkušených bardů z České Lípy. Tento věkově vyspě-

lejší soubor totiž letos do Děčína přijel s inscenací, jejímž hlavním účelem je podle režiséra „vyblbnout se“. Nástrojem lehké zábavy se staly aktovky Antona Pavloviče, které soubor navíc stihl nakazit prasečí chřipkou nebo fialovou krávou. Kde zůstala výpověď o světě? Bilancování života? Demaskování iluzí a strhávání klapky z očí?

Shrnuto a potvrzeno: z obecně sdíleného archetypu starších lidí jako nositelů moudrosti a omladiny reprezentující nevázanou lehkost bytí po dnešku nezůstal kámen na kameni. Generace si vyměnily role. Pokud se tento fenomén rozšíří i za brány Děčína, můžeme se těšit na osmnáctileté autory filozofických traktátů na straně jedné, a na kluby plné zdrogovaných rapujících důchodců na straně druhé. Nechceme strašit, ale zdá se, že vnitřní démoni nás všechny mají v aktovce. -das-

ODBORNÝ NÁZOR ODBORNÍKA

O názor na generační výměnu jsme požádali osobu nanejvýš povolanou. Tríměsíční a tříkilový Vojtěch, řečený Dříve narozený, nás přímo neodmítl:

Jak jsi spokojený s tím, co ti jako svobodnému individuu dnešní amatérské divadlo nabízí?

(polohlasné krknutí)

Ano, podobně to vyjádřil i Jan Šotkovský, i když to zdaleka nepojmenoval tak pregnantně. A co čekáš od amatérského divadla – spíš zábavu, nebo výpověď o světě, ve kterém saješ?

Uééééééé, uáááá.

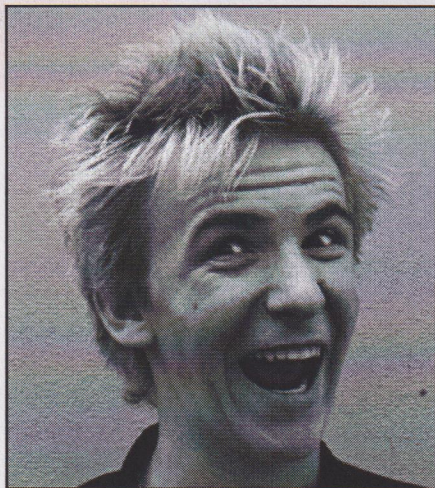
To je zajímavé, i když takový Petr Michálek by s tebou asi nesouhlasil. Jsou podle tebe inscenace amatérských souborů ovlivněny generační příslušností jejich členů?

(zamyšleně si cumlá pravý palec)

Další otázky jsme bohužel položit nestihli. Vojtěšek se... usnul.

STARŠÍ DIVÁCI NÁS VNÍMAJÍ ROZPORUPLNĚ

Rozhovor s režisérem Filipem Müllerem

Jaký vnitřní demon tě inspiroval k režírování vaší inscenace?

V podstatě to byl vždycky můj sen si něco zrežírovat a nejlépe vytvořit svojí vlastní práci. Takže jsem šáhl do svého okolí spolužáků z Pražské konzervatoře a zrežírovali jsme Horečku Václava Hraběte, kterou jsem přepsal, tím že jsem spojil svou a autorovu myšlenku, tak mi vznikl Vnitřní démon.

Jak si se dostal právě k tehle předloze?

Jednou jsem se potkal v oblíbeném restauračním zařízení na Starém městě se slečnou z divadla RADAR, která mi o

předloze vyprávěla. Zaujalo mě to a text jsem si sehnal, chtělo ho

malinko upravit, protože pro dnešní divadlo byl lehce poplatný své době.

Jak dlouho vám trvalo zkoušení?

Bylo to složité, ale nakonec jsme to zvládli během dvou čtených a sedmi činoherních zkoušek. Začali jsme v září a potřebovali jsme s představením vylézt nejpозději do prosince, abychom se mohli zúčastnit Wintrova Rakovníka. Odkud jsme postoupili právě sem.

Změnili jste nějakým způsobem představení po konfrontaci s rakovníckou porotou?

Vyškrtli jsme jednu oponu a celkově jsme se to snažili celé udělat tak, aby to co nejlépe navazovalo. Hra-

jem ve třech prostorech a snažíme se, aby scény začaly navazovat ještě v momentě, kdy predešlá scéna teprve končí.

Jaký byl největší problém při zkoušení?

Nejhorší bylo se sejít a zkoušet, protože všichni máme svoji práci a do toho školu, ve které trávíme většinou od devíti do devíti (něco jako od nevidím do nevidím). Ale přeci jenom největší problém bylo zkompletovat postavu Honzy a jeho alter ega, tak aby nebylo poznat, že jsou to dva herci hrající jednu postavu, ale tak, aby to jedna postava doopravdy byla.

Co bylo na vaší práci naopak nejlepší?

Pro mě určitě to, že jsem si na vlastní kůži zkusil a pochopil, že už nikdy nic režírovat nebudu, asi. Jinak mám pocit, že se na tom všichni hodně naučili a měli možnost osahat si choulostivé situace na scéně a celkově poznat toto řemeslo v praxi.

Vaše představení bylo pojmenováno jako generační výpověď. O čem tedy vlastně divákovi vyprávíte?

Je to o vztazích mladých lidí, o jejich pohledu na věc. U starších diváků je to velmi rozporuplné. Jedni rádi za-

vzpomínají na léta, kdy i oni řešili v jádru banální věci jako největší životní pro-

blém. A ti druzí si na to už nepamatují, neberou to, protože už to není jejich životu nijak blízké. Naopak mladí, kteří právě takové problémy řeší, se v tom mnohdy mají možnost zhlédnout.

Takže už nikdy nic režírovat nebudeš?

Každou chvíli to měním, ale na září mám připravenou hru Dande aneb Smrt básníka od Pavla Fialy.

Chtěl bys něco sám za sebe říct?

Přijďte se podívat na Vnitřního démona, ať už chcete vzpomínat, nebo se v tom najít a objevit, kdo na které straně svého ega vlastně je.

-off-

V. Hrabě, F. Müller: Vnitřní démon

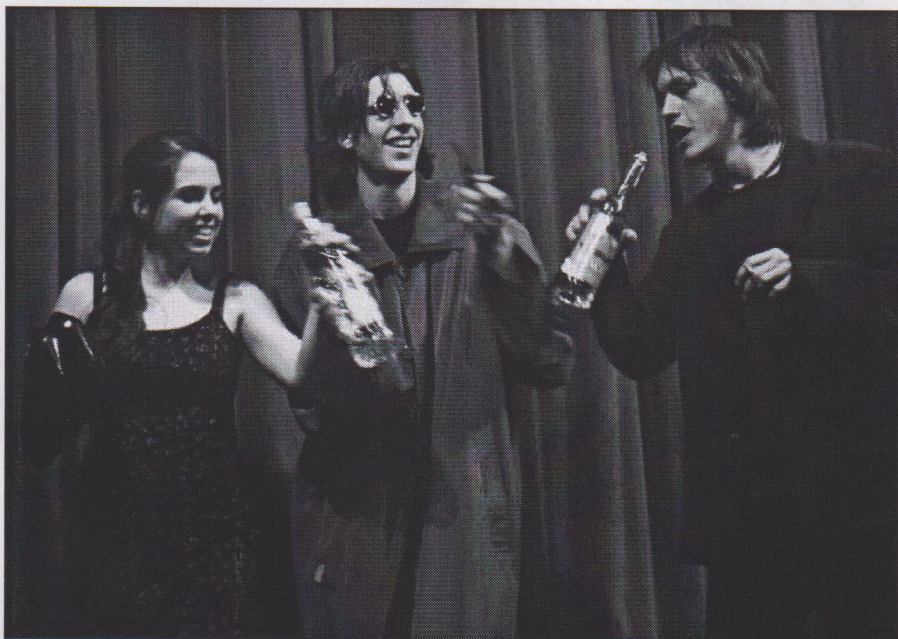
DS Nová generace při DSTJ Sokol
Lázně Toušeň / režie: Filip Müller

VÝKŘIK ZE HRY
„Jasně, šašku, hod' tam nějakou pantomimu.“

GENERAČNÍ VÝPOVĚĎ

Druhou část Divadelního Děčína zahájil Divadelní soubor NOVÁ GENERACE při DS TJ Sokol Lázně Toušeň představením nazvaným Vnitřní démon. Jako autor je uveden Filip Müller na motivy povídky Václava Hraběte Horečka. Z Hraběte si soubor vzal ale v podstatě jen námět, samotná výpověď jde proti smyslu jeho díla. Zatímco v původní předloze z 60. let 20. století se hlavní hrdina konformitě nepřizpůsobuje, v této inscenaci ano: rozhodne se nakonec pro cestu nejmenšího odporu.

Nic proti takovému výkladu. Jistě souvisí s pohledem mladé generace inscenátorů na současnost. V úvodním prologu je nastolen Janův alter ego – mim, protože Jan jako mim vystupuje v jednom malém divadélku. To je pro vývoj situace rozhodně pozitivní věc. Klade si otázky, proč lidé dělají špatné věci a jsou schopni ublížit druhému. Pro někoho může být pro další vývoj příbě-

hu prolog zdůrazňující negativní schopnosti člověka zbytný, pro jiného naopak výpověď zesiluje. To jistě souvisí s tím, jak chápeme jednotlivé situace a postavy. Někdo chápe Alici jen jako potvoru a v podstatě děvku, jiný cítí z jejího jednání hořké podtexty a lítost, že už překročila hranici a přizpůsobuje se (vyspí se s režisérem, aby dostala roli ve filmu). Někdo nevidí rozdíl, když se Jan vyspí s Marií, kterou nemiluje v počátku a potom v závěru inscenace. Jiný vidí právě v tom závěru, po všem tom přemítání, co ještě není a už je zlo ve mně, Janův krok k přizpůsobení. Vždyť telefon, aby Jan Marii zavolal, mu podává jeho alter ego.

Ještě řadu dalších otázek si můžeme klást, protože ne všechno dokážeme jednoznačně přecíst. Snaha souboru o generační výpověď je ale nesporná a je zřejmé, že ji chtějí dovést k jistému zobecnění. Otázkou ovšem je, jestli na takové zobecnění tento příběh má. -ex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Vnitřní démon škodí Vám a lidem ve vašem okolí. Přes nesporné zajímavé výrazové prostředky určitě polovina mladých herců se mi bohužel celé představení vracela jedna otázka: „Proč režisér ze života mladých přetáhl doslova jen to kouření? Necítil jsem, že se mám někam přenést, na té party jsem prostě jaksi nedivadelně byl. A když naturalismus, tak proč ne tedy i Gambrinus, vodku, šampaňské, elektřinu k varné konvici, kávu, facky, milování atd. Kratší hlasová zkouška Alice by, dle mého, zafungovala lépe a technik (slečna v helmě) buď pryč nebo jinak. Líbil se mi nápad s Honzovým alteregem a ukázání vrchních, jako českého specifika. Autor tohoto příspěvku je nekuřák :-)

Vladimír Jindra, Děčín

Pro zpestření golfové sezóny se občas pořádají tzv. poháry greenkeepera. Hra spočívá v tom, že se z odpaliště jamky č. 1 hraje na jamkoviště jamky č. 4. A tak dále.

René Vápeník, náruživý golfista

CO SI MYSLÍ STUDENTI?

Co se vám líbilo na dopoledním představení Vnitřní démon?

- Honza. (dívka, 15 let)
- Líbilo se mi to moc, hráli to mladí lidé. (dívka, 14 let)
- Bylo to vtipné, ale i zajímavé a nakonec i smutné. (dívka, 15 let)

Co jste si z představení odnesli?

- Člověk by se neměl utápět ve svých problémech, ale měl by se snažit je řešit. (chlapec, 15 let)
- Já asi nic, tyhle problémy zatím neřeším. (dívka, 14 let)
- Líbilo se mi to téma a to, jak se s tím postavy vypořádaly. A ten stroboskop, a pantomima byla dobrá. (dívka, 15 let)
- Líbil se mi ten mim a ta zpěvačka. (chlapec, 14 let)

-off-

STEJNĚ JE JEDNO, KDO CO ŘÍKÁ

Rozhovor s režisérem a hercem Václavem Klapkou

Omlouvám se, že vás takhle přepadám v pánské šatně, počkám až se oblečete...

To nevadí, pojdte dál.

Čím to, že jste po dlouhé době vlastní tvorby přešel na klasiku?

Líbila se mi. Chtěl jsem si zablbout a odpočinout si.

To se v autorském divadle nedá?

V poslední době jsem se snažil o osobnostní výpovědi a tam přeci jen člověk nemůže tolik šaškovat, když chce být upřímný, tak jako si to může dovolit tady.

Zablbnutí jste si splnil? A všichni ostatní taky?

Já ano, nemůžu mluvit za diváky, ale za herce –

myslím, že si to všichni užili.

(Ostatní herci v pánské šatně: „za mě můžeš mluvit, protože jsem spokojený, já taky, já taky... Zablbli jsme si, v dnešní době...“)

Co vás zaujalo konkrétně na těchto dvou aktovkách?

Mám Čechova rád už delší dobu. Aktovky jsou známé a dají se hrát pořád dokola a pokaždé mohou být jiné, snad zajímavé. Každý soubor, každá parta je pojme jinak.

Jak jste je pojali vy?

To jste měla možnost vidět – s nadsázkou. Druhá aktovka je vyložene crazy od otce grotesky Čechova a první

je lehounký psychologický humor, který také patří na jeviště a mám ho také rád.

Kdo vám dělal portrét, který při představení visí na jevišti?

Ježíš, kdo mi dělal portrét? Neznámý hrdina. Není malíř, ale má dobrý digitální fotoaparát.

Jaké to je být na jevišti dvakrát a ještě režirovat?

Jako obraz tam být je nejtěžší, stone face je neobvykle vyčerpávající.

Počítám, že jste zvyklý režirovat a hrát dohromady?

To víte, že ano. Co si neudě-

VÝKŘIK ZE HRY

„Já mám závrat!“

„A já mám páteř!“

lám, to nemám.

Jste sám se sebou jako s hercem spokojený?

Ne. Jako režisér přeci nemůžu být sám se sebou nikdy spokojený.

Je vám bližší klasika a nebo autorská tvorba?

Myslím si, že to záleží na určité životní etapě, ve které se člověk nachází. Někdy mu k výpovědi stačí něco, co za něho řekl už někdo jiný a v čem se najde a jindy zjišťuje, že nemá v těch autorech kolem sebe takovou odezvu jakou by chtěl, takže je nucený si to vyplodit sám. Takže se to skutečně odvíjí od věku.

A. P. Čechov: Aktovky
(Medvěd, Výročí)
DK Jirásek Česká Lípa
režie: Václav Klapka

Ale ani v klasice se neubráníte autorskému přístupu...

I když hrajeme klasiku Shakespeara, Čechovy, tak to bude vždycky o nás a vždycky to bude naše.

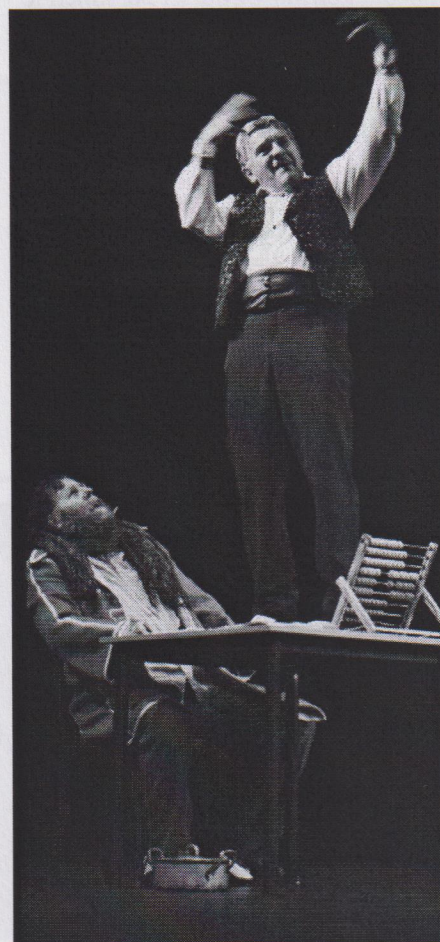
Fialovou krávu určitě nemá v textu Čechov...

V obou aktovkách jsou naše hříčky. V psychologickém humoru se nemůže člověk tak moc rozvázat, ale v crazy je stejně jedno, kdo co říká. Žádný herec se neubrání vlastní tvorbě, pokud ano, tak to není herec.

Myslela jsem spíš na úpravy původního textu...

Nebráníme se tomu. Nejsme z těch souborů, které lpí na jazykovém purismu. Takže co komu přijde do pusy a domnívá se, že to není proti duchu hry, tak to беру. Jde o zkušenost hráčů, aby věděli, co je uvnitř mantinelů, a co už je mimo. Pokud je to uvnitř mantinelů „crazy“, tak děj se vůle boží.

-jas-

DVĚ ROZDÍLNÉ ČÁSTI JEDNÉ INSCENACE

Pod názvem *Aktovky* jsme včera viděli inscenaci Čechovových aktovek *Medvěd* a *Jubileum* v provedení Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa (režie Václav Klapka). A je třeba předeslat, že dvě rozdílné části jedné inscenace.

Medvěd je postaven především na herectví a režijně scénografické řešení pro to vytváří odpovídající prostředí. Režie se v podstatě drží původního textu a úpravy jsou jen minimální (například šikovně dopsaný dialog Popovové s Lukou v úvodu). Příběh je inscenován jako groteska a všichni tři aktéři – Dita Krčmářová jako Popovová, Pavel Landovský jako Smirnov a Miki Vik v roli Luky – udrželi stylovou hereckou rovinu po celou dobu představení. Zpočátku jsme si sice kladli otázku, zda silně expresivní nasazení utáhnou až do konce a zda může dostatečně vyznít obrat ve vztahu Smirnova a Popovové, ale herci nás přesvědčili, že to dokážou, a navíc do zaběhnutých tradic v pojetí postav této aktovky přinesli nové pohledy a přístupy, takže nás skutečně zaujali a pobavili. Aktualizace typu prasečí chřípky bychom mohli postrádat, ale na-

štěstí nepřeválcovaly základní situaci.

Tak tomu naopak nebylo v případě *Jubilea*, kdy pokusy o vtipy naprosto převálcovaly základní dramatickou situaci této aktovky. Zatímco u Čechova jde především o to, že ředitel chce mít všechno do příchodu rady v pořádku a okolnosti se proti němu spiknou, tady jako by o to vůbec nešlo. Sledujeme výrazné charakteristiky, až karikatury postav, které se vůbec neposlouchají a nehrají spolu, sledujeme nesmyslné přenášení trpaslíka (jaký má smysl?) či předlouhé a nic neříkající stěhování stolů, až na nich v závěru skončí v muchlovacích pozicích Chirin s Tatanou a ředitel banky Šipučin a Merčutkinovou. Proč? Příchod členů rady, kteří je v těchto pozicích načapají, pak nemá váhu, protože se v podstatě vypaří. O čem to tedy vlastně je? Jako kdyby všechny nápady vzniklé v průběhu zkoušek byly v inscenaci použity.

Takže závěrem nezbyvá než konstatovat, že se po pozitivním zážitku z první části představení dostavilo při té druhé bohužel rozčarování.

-ex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Tohle představení potřebuje diváky přímo hojné. Takhle se hodně legrace rozplynulo mezi prázdné sedačky.
Pavel Panenka, DS K. Čapek Děčín

Při představení se mi vybavil Jack Nicklaus, přezdívaný Zlatý Medvěd. Golfová legenda na odpočinku, jejíž rekordy teprve nedávno překonal svými zálety polidštěný Tiger Woods, je dodnes uznávaným golfovým odborníkem, žádaným designérem hřišť, komentátorem a vítaným zahajovačem nejslavnějších turnajů. Jeho švih dodnes patří k těm nejlepším, byť jeho technika je - dle teoretiků - již překonána.

René Vápeník, náruživý golfista

HROZNĚ JSEM CHTĚLA, ABY SE ZABIL

Rozhovor s režisérkou Michaelou Chrapovou

Chtěla bych začít otázkou na scénu, která vypadá tak jednoduše, jedna židle dalo by se říct, ale když jsem tak tady na vás čekala a koukala na bourání, najednou vše se zdálo složitější. Jak dlouho trvá stavba a bourání?

Ze začátku to trvalo asi dvě hodinky, ale teď už je to jen hodinka a půl – postavení scény. Představovala jsem si to úplně jinak a jednoduše, no jo ženská, jedna židle a šikmina, nějak se to udělá, pak jsem teprve viděla, jak se s tím chudáci trápí. Zvládli jsme to.

**Byl váš zá-
měr, aby si na kon-
ci divák přál, aby se
On zastřelil, anebo
abychom mu ne-
věřili do poslední
chvilky, že to skutečně udělá?**

Až takhle jsem to nedomýšlela, ale slyšela jsem od lidí, že mají oba tyto názory, dva různé póly, ale já jsem do toho žádný takový názor nevkládala. Spíš jsem to chtěla nechat na divákovi samotném, podle toho, co zažil, a podle toho, jak se staví k člověku, který tam je.

A váš názor?

Hrozně jsem chtěla, aby se zabil. Když jsem to četla poprvé, tak jsem tomu nevěřila, že to udělá, ale kvůli tomu, jak je celý život zbabělý a pořád před něčím utíká, tak moje přání bylo, ať to udělá. Ať konečně něco

dotáhne do konce.

Vy sama takhle řešíte smrt?

Ne. Osobně ne.

Když byste si měla vybrat druh sebevraždy?

Asi první bych zkusila prášky, bezbolestně usnout. On tam říká: prášky už jsem zkoušel bezvýsledně, takže kdyby nezabraly, tak bych potom přemýšlela o něčem jiném.

Jasně, tak nad další variantou budeme přemýšlet, když tak později, kdyby prášky nezabraly... Jak jste vůbec přišla na to, že inscenaci udělá-

VÝKŘIK ZE HRY

„Velký třesk a potom ticho.“

te. Co byl první impuls?

Tomáš (hlavní hrdina) mi jednoho dne zavolal, že má pro mě text, a že chce, abych si ho přečetla. A když mi text podával, tak říká: „Tohle kdyby měl někdo režirovat, tak jediné ty“. A já jsem mu za týden volala a řekla jsem mu: „Jestli v tom má někdo hrát, tak jediné ty“. A bylo to zpečetěné.

Vysvětlil vám, proč vy jste ta jediná, kdo by to měl režirovat?

Viděl moje předešlé studentské představení a říkal, že si myslí, že je třeba do toho vnést mladou iniciativu a mladé nápady.

Peter Turrini: Hotovo. Konec!

Slánská scéna o.s. Slaný

režie: Michaela Chrapová

A studentské představení znamená?

Studovala jsem osm let na gymnasiu a začalo to majáselem, řešilo se co se na něj udělá. Přihlásila jsem se na to s jednou mojí kamarádkou, udělaly jsme Tracyho tygra a z malého představení se vyklubalo velké, kde hrálo nakonec čtyřicet lidí. Hráli jsme je i Na zábradlí jako hosté. A rok na to jsme udělaly Malého prince k té stejné příležitosti. Měla jsem dvě takovéhle zkušenosti a už déle hraji se Slánskou scénou malé roličky... Tak mě Tomáš oslovil.

Trápila jste se v průběhu zkoušení?

Určitě. Chvillemi jsem si říkala, to nemůžeme zvládnout. Byla jsem nejistá tím, že jsem nevěděla, jestli to bude dobré. Pak to nakonec vyšlo na světlo a potěšilo mě, že i starší generace, kterých je plná Slánská scéna, to braly, a řekly, že je to dobře, že se něco takového děje. To mě uklidnilo a udělalo mi to radost.

Myslíte si, že smrt je žena?

Ona tam neztělesňuje až tak smrt, ale spíš beznaděj, zoufalství... Něco, co ho do té situace, v které je, dožene. Komické bylo, jak tam ta postava přišla. Jednou za rok máme rozloučení se sezónou a na vánoční besídce představoval Tomáš novou členku souboru, což byla Míša (Ona). Když jsem ji viděla, byla jsem zrovna v průběhu čtení, tak jsem si

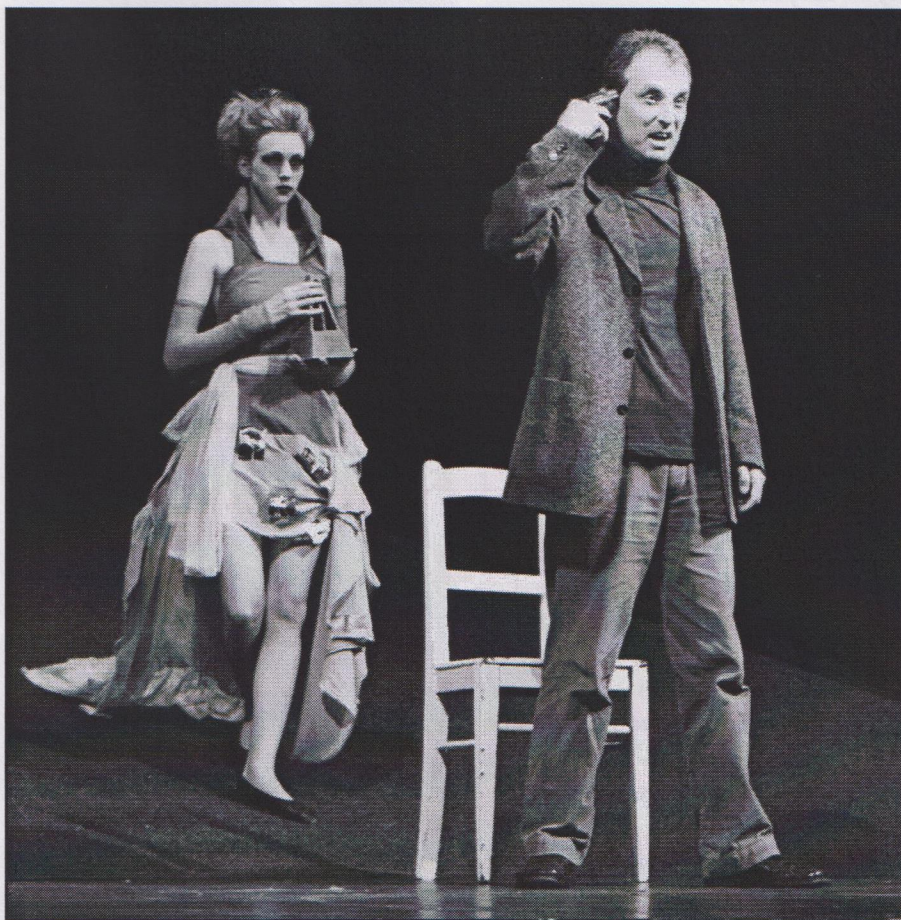
říkala, že tam prostě musí být. A najednou tam byla, jako by tam byla napsaná. Ta hra už pro mě není bez ní. Když jsem to četla předtím, pořád mi tam něco chybělo, nebylo to, co bych chtěla dělat. A když jsem ji viděla, tak jsem si řekla: šup, ta tam prostě musí být.

V textu je tedy jen postava muže, sice se zoufalstvím, ale bez postavy, která ho ztvárňuje?

Ano. Sám text mi v tom skvěle nahrál, neupravila jsem textově nic, jen jsem jeho části vložila do úst někomu jinému.

-jas-

OSUD MÍSTO ROZHODNUTÍ

Peter Turrini napsal klasické monodrama, v němž nám On vypráví a rekapituluje svůj život, jehož větší část má za sebou. Rekapituluje život podle vžitých kritérií ve všech směrech úspěšného člověka, který se přesto rozhodne pro sebevraždu. Představitel Jeho v inscenaci Slánské scény o.s. Slaný Tomáš Vott neměl rozhodně lehký úkol, protože je poněkud mladší a zřejmě i proto se mu snažila režisérka Michaela Chrapová pomoci přidáním figury nazvané Ona, kterou chápeme jako smrt.

Ale tato figura nepřináší pro téma hry nic nového, je víceméně vnějším efektem, protože přichází a pohybuje se nahodile a tím, že především v druhé polovině zasahuje do vnitřního konfliktu Jeho, působí naopak proti smyslu hry. Ona mu podává v závěru zbraň a On pak už vlastně nemá o čem bojovat, protože všechno tak rozhodne Ona za něj. Na svůj kostým (který je nádherným výtvarným dílem) si lepší vzpomínky sebevrahů, a tedy i vzpomínku jeho. A když pak v závěru odchází do hlediště, může tak ukázat na kohokoli z nás.... Ale o

osudu Turriniho hra není.

Ve včerejším představení Tomáš Vott přílišnou expresí od počátku působil trochu jako pozér, a proto jsme nejspíš nedokázali přecítit všechny opravdové pocity a pohnutky postavy. Tím i závěrečné sdělení Jeho, že se zastřelí, protože nezískal milovanou ženu, vyznělo banálně. Dlouho jsme si také kladli otázku, co vlastně tvoří dramatickou situaci: zda čekání na to, jestli se opravdu zastřelí, nebo zda se máme a chceme dozvědět něco bližšího o jeho stavu. Představení se odehrává ve výtvarně působivé scénografii, ale takto formovaný prostor nutně vnímáme jako symbol: má být symbolem vyprázdněného realistického prostoru nebo Jeho vnitřního světa? Tím, že jsme se zřetelně nedozvěděli, co je On vlastně za člověka, nestal se pro nás konkrétním ani prostor, ani postava a její příběh.

Je jistě cenné, že si slánský soubor vybral k nastudování tak náročnou předlohu, jakou Turriniho hra nesporně je. V realizaci samotné zůstal ale kdesi v půli cesty.

-ex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Skvělá scéna, super smrtka a počítač taky bezva - pokud usnete, máte absolutní přehled o tom, kolik jste toho zaspali. Mimochodem - víte, že na hledištním lustru je šestkrát osm žárovek?

Babysitterky

Hrát divadlo sám je úkol nadmíru obtížný, až nemožný. Ona ani golfová hra není tak jednoduchá, jak by se mohlo zdát. Vždyť právě proto každý hráč má svého caddyho, který zdánlivého solitéra pozorně provádí nástrahami hřiště, má zapsány poznámky z minulých kol a právě on vybírá a podává hráči hole před úderem. Ale i caddy je jen člověk, tudíž se mu může stát, že místo šestky podá své hvězdě devítku. Rozdíl v délce rány může činit zhruba 50 metrů.

René Vápeník, náruživý golfista

Pěkné. Tohle bych chtěl někdy napsat. Pak to zkrátit, použít víc a bohatší hudby, a byl bych se sebou spokojený.

Pavel Panenka, DS K. Čapek Děčín

ZAPOMENUTÁ MOUKA

Kuchařský občasník Lenky Strádky Novotné

DNES: Recept na krupavý a voňavý domácí chléb pro Simony dědu Bezoušku a všechny další nadšené kuchaře

Ingredience:

- 1 kg mouky (hladké, polohrubé, celozrnné, jinak zrnité)
- ½ droždí (nejlépe se slonem FALA)
- 1 lžíce octa (klidně vinný, pokud nemáte nevinný)
- dva cukry z restaurace, které si nedáte do kávy
- trochu soli, kterou si také nedáte do kávy

Příprava:

Do mísy vsypte $\frac{3}{4}$ mouky a udělejte v ní dlaní či pěsti žlábek až do líka – záleží na vás, co se vám podaří. Do něj nadrolte půlku droždí, posypte cukrem (cca 2 kostky) a zalijte žlábek vlažnou až teplou vodou (cca půl hrnku). Nechejte 10 minut přikryté utěrkou odpočívat. Po nakynutí přilijte ještě nejméně jeden hrnek vlažné vody a hněte sebou a těstem: rukama těsto pořádně rozhněťte. Nejdůležitější pro chleba je láska, teplo, sladko a čas!

Přidejte sůl (o trochu víc než cukru) a lžici octa a měli byste získat přijatelnou hmotu. Dohněte těsto a - to je zásadní - 3x prudce uhoďte chlebem o

stůl). Pak vymodelujte hezký tvar „bochánek“ (pomožte si zbytkem mouky) a uložte ho v míse na 1 až 2 hodiny do peřin (pokud nemáte peřiny, tak do spacáku). Pokud pečete večer, můžete si do peřin na 1 až 2 hodiny lehnout i vy (jde to i v páru, pak ale dejte pozor na tzv. sandwichový syndrom).

Po nakynutí bochánek ještě jednou pořádně prohněťte. Pak jej po 10 minutách odpočinku vložte do rozehřáté trouby (cca 200 stupňů). Nezapomeňte chleba pohladit, políbit a udělat na něm křížek a pomazejte ho vodou se solí (nejlépe po líbání). Během pečení chléb neustále potírejte slanou vodou. Asi po půl hodině uberte na 180 stupňů a pak ještě na 150. Jak poznáte, že je chleba hotový? Zatúkejte na něj zespoda. Pokud zní dutě, znamená to, že je hotový. Přibližně by to mělo být zhruba za 45 – 50 minut – podle velikosti.

Poznámka: Do těsta před pečením můžete přidat lněné, slunečnicové nebo jiné semínko, kmín, uzené maso, olivy, vlastně cokoliv – podle libosti.

VÍTE, ŽE...

- jeden z členů Mikkel Plough Tria, které včera vystoupilo v klubu Garáž, úspěšně simuloval, že je černoch, i když není?
- když dnes v 22:00 vyjdete před divadlo, uvidíte velký ohňostroj? Redakci to potvrdil dvojnásobný ředitel Petr Michálek
- vědci v Severní Karolině (USA) testují novou antikoncepci pro muže? Zásah ultrazvukovou vlnou podle nich zastaví produkci spermií až na půl roku.

Zpravodaj XIX. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2010. Redakce: Lenka Novotná, Adam Doležal, Ondřej Lechnýř, David Slížek.
Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 100 výtisků.

DNES

PÁTEK 14. KVĚTNA 2010

10.00 Náchodská divadelní scéna
Náchod / režie: Lída Šmídová

Jiří Štola: Možná je na střeše kůň

14.00 Di Goknu Rožnov pod Radhoštěm / režie: Ilona Zámečnicková

Pavel Němec: Blázinec

18.00 Rozborový seminář (Možná je na střeše kůň, Blázinec)

19.30 OS DS Jana Honsy Karolínka / režie: Martin Františák

Martin Františák: Nevěsta

22.30 Rozborový seminář (Nevěsta)

ZÍTRA

SOBOTA 15. KVĚTNA 2010

10.00 DS J.K. Tyl Lomnice nad Popelkou / režie: Renata Tomešová

Carlo Goldoni: Poprask na laguně

13.30 Fotbalové utkání FC Porota vs. AC Zbytek světa

15.00 Divadlo Exil Pardubice / režie: Jana Tichá

Jiří Brdečka: Limonádový Joe

18.30 Rozborový seminář (Poprask na laguně, Limonádový Joe)

20.00 Rádobydivadlo Klapý / režie: Jaroslav Kodeš

Josef Tejkl: Elegie tyrolská

22.30 Rozborový seminář (Elegie tyrolská)